

2

כעבור כמה דקות בלבד העלתה גם הפרוצה השנייה לקוח בחכמה, והיא הולכת אתו לבין השיחים הקרובים, המקום אשר לשם נעלמה קודם לכן גם הידידה עם לקוחה שלה. שני הזוגות יתפסו אותו המקום באותו הזמן.

3

אחרי הכל. שתי הפרוצות חוזרות לאחר מעשה, כשהשלישית עומדת עדיין על מקומה. בדרך כלל היא תזוז ממקום התצפית שלה רק לאחר שתהיה בטוחה שידדותיה אינן זקוקות עוד לעזרתה. שיתוף-פעולה זה הוא הדדי.

5

כמעט באותו רגע מופיע גם הלקוח באותו מקום, כשהוא מסדר את בגדיו. במשך כל אותו זמן לא שמו לב גיבורי העלילה לצלם, "העולם הזה" ול-מצלמתו, שהנציח את המחזה בועד לחלון אחד הבתים הסמוכים למקום.

6

האפילו. הפרוצות עוד טרם הספיקו להתרחק מן המקום, כאשר הילדים יצאו ממחבואם המוצנע בין השיחים. אחד מהם מחזיק עדיין את תיק בית-הספר, אותו לא הספיק להחזיר לביתו. הילדים הם ניצבים קבועים במחזה.

מליצות. יש רק רוגע וזעם של התושבים.

*** סיפורי עדי הראיה ***

● אשה מ... קבועה וזקוקה גוש רים. כדוגמת כל שכנותיה אינה מוכנה למ-סור את שמה. "אני מפחדת", היא מסבירה. "אתה לא יודע מה כנופיה כזאת מסוגלת לעשות, במיוחד לאשה. כל אחד כאן מפחד. יודעים שבשטח הגדול שולטת כנופיה ולא חוק".

האשה מספרת: "אף אחד לא מסוגל לה-בין מה אנחנו סובלים. לא די שאנחנו גרים בחורבות, שהתקרות עלולות לפול לנו כל יום על הראש, יש לנו גם כל יום אותה ההצגה. הפרוצות באות שתיים שלוש יחד, תופסות מקום אחת ליד השניה, ללא בושה, פשוט תחת השמיים. לידן עומד תור המחכים".

"אנחנו לא מרשים לילדים שלנו לגשת לחלונות — אבל זה לא עוזר. הילדים רצים ישר מבית-הספר לגבעה ומסתכלים מקרוב על כל מה שמתרחש שם. אם הם ניגשים יותר מדי קרוב, הפרוצות גונות להם סוכריות, בשביל שלא יפריעו. הילדים לוק-חים את הסוכריות, הילכים כמה מטרים אחורה, אוכלים ומסתכלים".

● בתה של אותה אשה, בת 6: "בטח שאני יודעת מה הן עושות. כל הילדים יודעים. רואים את זה מהחלון שלנו וגם מהמדרכות. אבל אנחנו נורא לא אוהבים את זה. מסתכלים — אבל לא אוהבים. זה בושה".

● אשה אחרת, מאותו הרחוב: "זונות וחשיש — זה הנוף הקבוע שלנו. הכל מתרחש ליד צריף הפח הקטן הזה. לפעמים באה לשם קבוצה של גברים, הם מעשנים ואחר כך שוכבים על האדמה וחולמים. באותו זמן באות הבחורות עם הקליינטים שלהן. הראשונים ישנים והאחרים שוכבים עם הפרוצות, בדיוק כמו כלבים. "אני כבר באמת לא יודעת למי להתפלל."

הפגנה נגד 'יצאניות'

נערכה בסוף השבוע שעבר בהשתתפות ילדי הסכונה, שנשאו בידם כרזות עם סיסמות כמו אלה הנראות בתמונה: "ביתנו לא בית לזונות", "חזונות משחיתות את ילדינו"

אם יש גשם — אף אחד לא בא לגבעה, אבל באותו זמן נכנסים לנו בבית מים מהגג. ברגע שהגשם נגמר — הם באים".

● בעלה של האשה, גבר כבן שלושים, מכונאי: "אשתי ספרה לי מה קורה פה — אבל לא רציתי להאמין. עד שקבלתי חופש וראיתי את הכל במו עיני. הלכתי למש-טרה, אבל שם ענו לי שהם יודעים על זה — אבל לא יכולים לעשות שום דבר. ובכלל — אמרו לי — אם בכל העולם יש זנות, אז למה שלא יהיה כאן. בדיוק אותו הדבר אמר לנו שכטר בזמן שבאנו אליו במשלחת לעיריה. לפני חודש וחצי הוא אמר לנו: "מה אתם רוצים, גם אצלנו בצפון אותו דבר". אבל זה לא אותו דבר. הכי גרוע זה בעניין הילדים מהבית".

ספר. מיד כשגומרים את הלימודים — הם רצים עם הילקוטים לגבעה. בגלל זה לא שלחתי את הבן שלי לבית-הספר העברי — אלא לצרפתי. רק בגלל זה".

● גיסים, בן 7 המתגורר באחד הבתים ליד ערימות הצמיגים: "אתה רואה את הדלת הכחולה הזאת? שם גרה אחת. אני ישן כאן במיטה, ליד החלון. כל ערב אני מסתכל. באים אליה הרבה בחורים. מה הם עושים שם? כל ילד יודע, אותו דבר שהם עושים בגבעה, אלא שעל מיטה ולא על הארץ".

● מנחם ספוף, סנדלר: "אתה יכול לכתוב את שמי. אני ניצפץ עליהם. אין לי כבר כוח לסבול את זה. יש לי חנות שם למטה, והכל מתרחש מול העיניים שלי".

"יש להם שם ארגון שלם. באופן קבוע עובדים בשבילם ששה בחורים, בגיל 14 עד 16. הם המשמר הקבוע בזמן שהפרוצות עובדות בגבעה. אבל קורה שהילדים אינם במקום ובדיוק באים הקליינטים. אז הזונות האלה משלמות לילדים ברחוב כדי שישמרו. לפעמים הילדים הם לא יותר מבני 12. (המשך בעמוד 19)